

Hoekige wolken Anders kijken

Nicoline Timmer reist de wereld af op zoek naar vormen en wijzen van kijken die duidelijk anders zijn dan de westerse. Die neemt ze mee en laat ze op allerlei manieren terugkomen in haar eigen werk.

Hoe steekt de wereld in elkaar, wat maakt er deel van uit? Wat mag ik begrijpen, en wat weet ik zeker?' Dat schrijft kunstenaar Nicoline Timmer in haar pas verschenen debuutroman *en toen aten we zeehond*. Het boek (een lappendeken van metaforische associaties en fragmenten uit een bedachtzaam leven) is een aangename aanvulling op haar beeldende werk, waarvan het recentste te zien is bij galerie Andriess Eyck in Amsterdam: *The Spell of Matter*.

Timmer reist de wereld af op zoek naar vormen en manieren van kijken die 'anders' zijn dan de gangbare vormen en manieren van kijken in het Westen. Die neemt ze mee en laat ze terugkomen in haar eigen werk: een geduldig uitdijend oeuvre, dat bestaat uit potloodtekeningen, objecten

van gips, hout, klei en witte was met archaische voorstellingen erin, geometrische golven van geweven textiel, muziek en foto's en film. En omdat alles wat ze maakt bestaat uit tekst, beeld en geluid, koos ze een paar jaar geleden de opera als onderliggende structuur.

Opera is een kunstvorm die in Timmers ogen zo 'onhandig' en 'onrealistisch' is (zo 'volgepakt met onmogelijke dilemma's'), dat hij uitermate geschikt is om haar wijdelopige oeuvre te verbinden. Bovendien: 'Dat de muziek klinkt, en ik niet begrijp waarvandaan, maakt dat ik dichterbij moet komen, beter moet opletten. Om dichterbij te komen ga ik op reis.'

Dat wolken in een andere cultuur recht en hoekig worden afgebeeld, mag voor ons onbegrijpelijk zijn, voor

Timmer is het geen reden die wolken dan maar links te laten liggen. Integendeel: ze neemt die gekke dingen mee naar hier en probeert ze zo te presenteren en in te bedden, dat hun afwijkende verschijningsvorm begrijpelijk, misschien wel vanzelfsprekend wordt. Kijk: wolken.

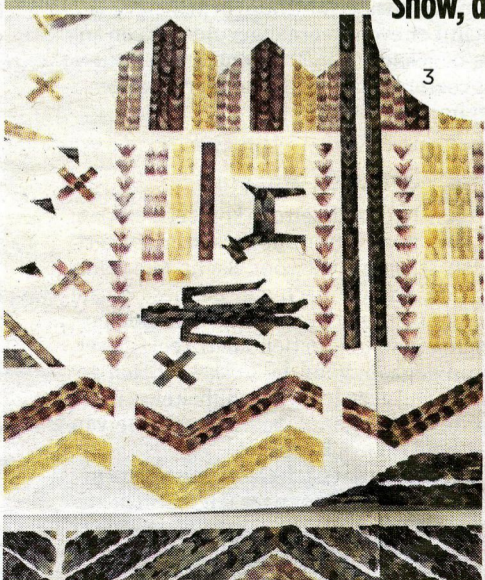
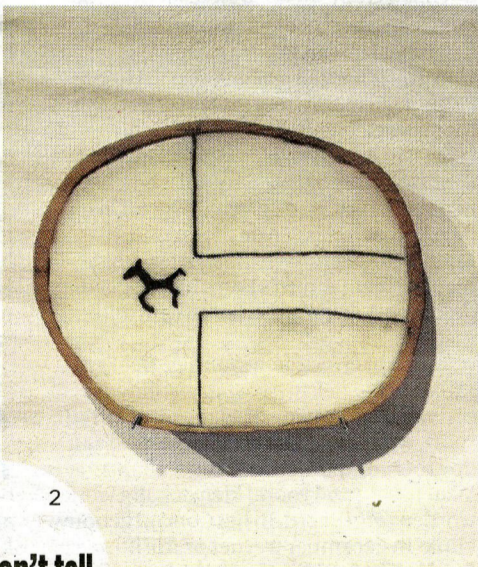
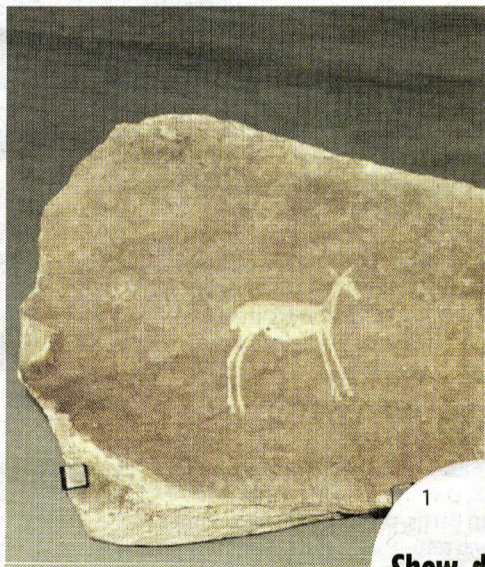
Rustig blijft Nicoline Timmer die vormen voor ons vertalen, net zolang tot we ze zien. Tot we dichterbij gekomen zijn. In haar 8 mm-film *It gets smaller only if you let it* (2017) toont ze hoe dat kunstenaarschap eruitziet: als een koud kustlandschap waarin de kunstenaar steeds opnieuw een blok ijs naar boven sjouwt, de zon in. Ze lijkt er niet moe van te worden.

Nicoline Timmer: *The Spell of Matter*, t/m 1/4, Andriess Eyck-galerie, Amsterdam

ZONDER TITEL

Berichten van het front van de hedendaagse kunst, deze week door

Merel Bem

Show, don't tell

- 1 Sansteen met antilope, Zuid-Afrika 19de eeuw (te zien op de tentoonstelling Goede Hoop in het Rijksmuseum Amsterdam)
- 2 Nicoline Timmer: *Charging out between the clouds*, 2017
- 3 Jennifer Tee, *Tulip Palepai, navigating the river of the world* (detail) (te zien in Rijksmuseum Amsterdam)
- 4 Grace Schwindt: *Healed shape 3*, 2017

Foto's Merel Bem